

Farní občasník

Zpravodaj farního společenství v Otrokovicích

Číslo 5, ročník XXI
Neděle 29. srpna 2010

Z obsahu čísla

- < Historie otrokovické farnosti
- < Při volbách volíme nebo hřešíme?
- < Liturgické oděvy
- < Jak se oblékat do kostela
- < Návštěva řeckokatolického exarchy v Otrokovicích
- < Výstava Alfonse Muchy
- < Zprávy z Charity sv. Anežky
- < Farní zprávy
- < Vyučování náboženství
- < Poděkování farníků
- < Letní tábor
- < Klohnění na táboře
- < Hledání zakládací listiny
- < Turínské plátno
- < Pleteme pro malomocné
- < Informace pro kluky 5-9 let
- < Okénko pro rodiče
- < Pro děti

Lidé, čtěte!

Dny, které se pomalu zkracují, a večerní stíny, které přicházejí čím dál dřív, nás opět přinutí k přemýšlení, jak naložit s večery. Dříve bylo zvykem, že lidé trávil večery s knihou. Jiná možnost nebyla. Četba knih však v posledních letech dostává pořádně na frač. V nějaké statistice jsem se dočetl, že 17 % obyvatel ČR nepřečte za rok žádnou knihu a v zemích západní Evropy je to ještě více.

Nedávno jsem se ptal mladé ženy, matky dvou dětí, co právě čte. Řekla, že nic, že číst je už zastaralé, že lepší je televize. Číst ale není zastaralé! Na rozdíl od televize, která puštěná jako kulisa otupuje pozornost, četba rozvíjí fantazii a myšlení, rozšiřuje slovní zásobu. Četba dobrých knih a časopisů nám přináší nové informace a obohacuje i náš duchovní život. Knihy nás také seznamují se zkušenostmi ostatních, učí nás porozumět jiným lidem, kulturám, náboženstvím. Nehledě na ten báječný pocit, kdy se někam s knihou „zašijete“ a o samotě obracíte list za listem.

Jak ale vybrat a získat kvalitní knihu, která člověku něco dá? Víím, že knihy nejsou levné, ale v naší zemi stále funguje nedostížná síť obecních a městských knihoven, které vám za malý roční poplatek umožní si dobrou knihu půjčit. I naše farnost má svou knihovnu, ale tu, ač nabízí množství kvalitní literatury, navštěvuje pravidelných čtenářů dost málo.

Najdete v ní nejen duchovní literaturu (Kateřina Lachmannová, Anselm Grün), ale také beletrii (Forest Carter - Odvedu vás do Sierry Madre, Margaret Cravenová - Slyšel jsem sovu zavolat své jméno) a knihy o výchově. Svě místo zde mají i dějiny, např. významný historik Josef Pekař a jeho Postavy a problémy českých dějin.

Každého musí zaujmout řada publikací psychologa, lékaře a jáhna Maxe Kašparů, který vždy upoutá svým humorem a neotřelým pohledem na svět i církev. Možná vás osloví přemýšlivé knihy kněze a biologa Marka Orko Váchy. Dobře se čtou také knižní rozhovory se známými osobnostmi, které formovaly naši církev (Kodet, Reinberg, Kolář, Vaško).

Tak co, zkusíte to? Lidé, čtěte!

Pavel Ludvík

Historie otrokovické farnosti (2)

Před válkou a po válce

V roce 1937 projektoval architekt Vladimír Karfík kostel v Otrokovicích – na Baťově. Tento projekt však nebyl realizován. Po nepatrných úpravách byl tento projekt uplatněn o pět let později na Slovensku při stavbě kostela v Baťovanech – dnešním Partizánském.

V roce 1940 byla vypsána architektonicko-urbanistická soutěž na řešení katolického farního kostela a památníku Tomáše Bati na Baťově, na místě, kde se 12.7.1932 zřítilo letadlo s T. Baťou a pilotem Broučkem. Soutěže se zúčastnilo množství známých československých architektů. Realizaci tohoto velkolepého projektu však zmařily válečné události.

Žádný z těchto plánů se neuskutečnil, ale to věřící neodradilo. Po válce se opět pustili do sbírek, ale komunistický puč v roce 1948 zase zničil naděje na nový větší kostel. V roce 1950 byl ze sbírek věřících zakoupen stavební materiál, který však noví vládcové ukradli a použili na stavbu kravína a dalších staveb. Jednalo se o 250 m³ štěrkopísku, 600 q hašeného vápna uloženého v jamách, cihly a dřevo na celou novou farní budovu.

Přesto všechno se otrokovičtí farníci nevzdali a v roce 1954 nasbírali peníze na nový materiál a vlastními silami opravili 100 let starou farní budovu. Bylo vybráno 52 834 Kčs a odpracováno 4 399 brigádnických hodin.

Boj o faráře

V roce 1960 byl z Otrokovic odvolán P. Ladislav Cibulka a na jeho místo nastoupil P. Vojtěch Slouka. Ale už v polovině září 1961 byl z Otrokovic vypovězen s tím, že soudruzi chtěli dosáhnout zrušení otrokovické farnosti. Do Otrokovic dojížděli kněží z Pohořelic – do roku 1964 P. Otto Kouřil, do roku 1966 P. Antonín Andrýsek a do září 1968 dojížděl obětavě P. Bohumír Hozík.

Hned po odvolání P. Vojtěcha Slouky v roce 1961 se vydalo 12 farníků jako delegace přímo k prezidentu republiky Ant. Novotnému. Bylo jim přislíbeno, že se celá záležitost s odvoláním faráře vyšetří, ale nic se nestalo a nikdo se tím nezabýval. Naopak město zabavilo i opravenou farní budovu a ta byla přebudována na mateřskou školkou. Tento neutěšený stav trval šest let. Farníci si řekli, že už je toho dost, a na pozvání pana Kedry se sešli a domluvili se na tvrdém postupu. Vybrali mezi sebou sedm mužů, jejichž děti už ukončily školní docházku, aby jim kvůli aktivitě rodičů nehrozily nějaké těžkosti. Jediný pan Růžička, přestože jeho děti ještě školu navštěvovaly, chodil s ostatními jako delegát a všechny žádosti podepisoval. Každá žádost bývala podepsána mnoha lidmi – někdy měla až 70 podpisů.

Zahájení celé akce bylo naplánováno na 15.1.1967. Pan Čech Josef informoval P. Hozíka o tom, co se bude v následujících dnech dít. Pánové Emil Skopal, Ant. Čech a Theodor Mikulec navštívili olomouckou konzistoř a profesora Josefa Vranu informovali o tom, co hodlají podnikat, a požádali o pomoc. Delegace bratří Fr. Gazárek, Josef Růžička, Karel Kotásek a Josef Pospíšil zašli na Městskou radu v Otrokovicích, kde přednesli žádost o znovuzřízení farnosti. Nikdo ze soudruhů nechtěl o ničem takovém ani slyšet a několikrát bylo naznačeno, že farnost byla jednou pro vždy zrušena a nikdo ji už obnovovat nebude. Po tříhodinovém jednání bylo nakonec přislíbeno, že Městská rada nebude nic namítat, když nadřízené církevní úřady duchovního do Otrokovic přidělí.

Mezitím se P. Hozíkovi a panu Rochovskému podařilo najít v bývalé faře v komoře zapomenutou „Nadační listinu“ kostela svatého Michaela z roku 1859. Její pravost si ověřili u soudu v Gottwaldově – Zlíně. Podle této „Nadační listiny“ se obec

Otrokovská zavázala, že daruje dům č. 60 pro římsko-katolického faráře, pro jejich potřebu na věčné časy.

Tlak farníků trval 14 měsíců a výsledkem bylo, že 8. dubna 1968 bylo přislíbeno, že od nového školního roku nastoupí do Otrokovic nový duchovní správce. Zatímco farníci toto všechno vyřizovali, stihli opravit střechu kostela a chystali se k opravě vnitřku kostela podle návrhu akademického malíře Peňáze.

Úsilí o nový kostel

Od 1. září 1968 nastoupil do Otrokovic P. Vojtěch Frélich, SDB. Protože ještě nebyl vyřízen mzdový fond pro administrátora, nastoupil jako kostelník s právem vykonávat duchovní správu. Horší to bylo s ubytováním, protože v bývalé farní budově byla mateřská školka a P. Frélich dostal k dispozici pouze zatuchlou kancelář s opadávající omítkou a skladiště. Byt pro faráře tu nebyl, a tak P. Vojtěch s vděčností přijal nabídku podnájmu v rodinném domku.

Ještě na podzim se začalo s prodloužením kůry o 2 m, čímž se trochu

zvětšila kapacita a během následujícího roku byl kostelík zrekonstruován dle zásad II. vatikánského koncilu.

Pak byl navázán styk s panem architektem Mojmírem Korvasem a ten v roce 1970 vypracoval návrh na nový kostel. Měl to být areál skládající se z kostela, fary a učeben. Postupující „normalizace“, jak tomu říkali komunisté, všechno opět zatlačila do nedohledna.

V roce 1971 zahájil P. Frélich spolu s farníky jednání o povolení stavby nové fary. Nakonec byla přijata nabídka rekonstrukce domu č. 166 na náměstí. Když se začalo s pracemi, zjistilo se, že bude nejlepší dům zbourat a postavit faru zcela novou. Na stavbě často pracovalo až 30 brigádníků a dílo rychle rostlo. Koncem ledna 1972 se začalo s bouráním a v polovině října už byl P. Frélich nastěhovaný v novém.

Další snahy o postavení nového kostela vyvrcholily koncem 80. let. 20. století a jejich výsledkem bylo postavení nového velkého kostela zasvěceného sv. Vojtěchovi. n

Zdeněk Kvasnica

Při volbách volíme nebo hřešíme?

V dnech 15. a 16.10. nás opět čekají volby, tentokrát obecní. V některých městech (např. ve Zlíně) budou spojeny s volbami do Senátu. Volit, či nevolit? A koho?

Těsně po jarních parlamentních volbách jsem slyšel, že v katolickém tisku byl uveden něčí názor o těžkém hříchu, kterého se dopouští věřící člověk, pokud nevolí křesťansky orientovanou stranu. Měl jsem odpovědět, co si o tom myslím.

Osobně bych si nedovolil označit jako provinilce a hříšníky všechny ty, kdo se rozhodnou volit jinak. Když je někdo schopen mít přehled o jednotlivých kandidátech v různých stranách a pak také může zakroužkovat někoho, kdo bude v politice vycházet z křesťanských principů, pak taky asi nelze nic namítat. Já osobně si ale takový přehled udržovat nedokážu, a proto považuji za nutné podpořit tu stranu, která

VOLBY 2010
do zastupitelstev obcí
a třetiny Senátu

má i v dnešní konzumní společnosti odvalu otevřeně se hlásit ke křesťanskému přesvědčení.

Každopádně ale křesťan je zodpovědný před Bohem za to, jak se daří v naší společnosti hájit duchovní a morální hodnoty, které jsou založené na křesťanském přesvědčení. Vzdát se této zodpovědnosti pak podle mě už je vážným proviněním. n

otec Josef Zelinka

Stručná liturgika

Liturgické oděvy - dokončení

Vážení čtenáři, v minulém čísle jsme udělali krátký exkurz k oblečení kněze, jáhna a ministrantů při mši. Mluvili jsme o albě, kterou si při liturgických obřadech oblékají všichni od ministrantů po kněze (pokud nenosí ministranti jiné oblečení, jako třeba komži a superpelici), o jáhenské dalmatice a kněžském ornátu. Dnes bychom se podívali na některá další roucha.

Jako první uveďme **pluviál**. Obléká jej kněz a při některých příležitostech i jáhen; původně to byl plášť do deště (latinské pluvia znamená déšť) a dodnes se na zadní straně pluviálu dochoval pozůstatek kapuce. Pluviál se používá při svátostném požehnání, při průvodech a jiných příležitostech mimo mši svatou. Pluviál bývá ve všech liturgických barvách, ale ve farnostech nejčastěji nalezneme jen fialový, popř. černý (k pohřebním obřadům) a bílý (k průvodům a svátostnému požehnání).

Další liturgickou textilií je **vélum**. Slovem vélum se v liturgii označují tři věci: 1. vélum kalichové slouží k zahalení kalicha při mši během bohoslužby slova a dnes se jeho používání bohužel vytrácí; 2. vélum ciboriové, které zahaluje kalich ve svatostánku (v naší farnosti se neužívá); 3. vélum k požehnání, kterým si kněz nebo jáhen zahalují ramena a ruce při žehnání nejsvětější svátosti nebo při průvodech s eucharistií.

Někdy od roku 1000 se stalo zvykem, že si duchovenstvo zahalovalo hlavu, což mělo hlavně praktické důvody, např. ochrana před zimou při chórových modlitbách. Tato pokrývka hlavy měnila během dějin svou podobu, dnes se jedná o **biret** (lidově kvadrátek – podle čtyř vyztužených rohů ke snadnějšímu snímání z hlavy). Nenosí se během mše, je možné ho použít při průvodech apod., ale dnes je poměrně řídko používán.

Minule jsme se krátce zmínili o superpelici. Protože je to roucho, které si oblékají ministranti při každé mši, řekněme o ní více. **Superpelice** vznikla zkrácením alby, protože dlouhá alba se špatně oblékala v zimě na kožich; superpelice se mohla snadněji při chórových modlitbách obléci na zimní oblečení. Od rochety se liší tím, že má široké rukávy, rocheta úzké (rocheta se dnes prakticky nepoužívá). Má podobný symbolický význam jako alba: symbolizuje nového člověka, který se zrodil z vody a Ducha svatého při křtu a který má tuto křestní nevinnost nést bez poskvrny životem až k Božímu soudu po smrti.

Na závěr několik slov ke **klerice**. Nejedná se o liturgické roucho, i když ji její nositelé berou i ke mši. Nazývá se také sutana či reverenda. Nejčastěji bývá černá, u biskupů fialová a kardinálové mají červenou, což bývá vykládáno jako připravenost k mučednictví. Papež nosí kleriku bílou od dob papeže Pia V., který jako dominikán nosil bílé řeholní roucho i jako papež.

Liturgický oděv si zasluhuje úctu, protože jako všechny předměty užívané při bohoslužbě je požehnan (tedy je nad ním vyslovena chvála Bohu) a tím vyjmut ze světského užívání a určen k bohoslužbě. Je proto vyloučeno užívání byť starých rouch k soukromému použití (např. starý ornát „na mikulášce“). II. vatikánský koncil uvádí, že se u rouch má uplatnit vznešená krása. Roucho má být umělecké (krásné) a přitom prosté, má mít kvalitní materiál i kvalitní střih. Otázkou je, zda jsou vhodné duhové ornáty a ornáty z pytliviny, které dnes někteří kněží nosí.

S tématem liturgického oblečení souvisí i téma liturgických barev, o kterém bude řeč příště. n

Štěpán Horký

Jak se oblékat do kostela

V minulém čísle Farního občasníku byl zveřejněn názor o. Josefa Zelinky na oblékání účastníků bohoslužeb. K jeho vyjádření se sešlo několik kratších i delších reakcí.

Reakce na článek

n Já bych si ani ve všední den nedovolila vzít do kostela nějaké všední, nevhodné oblečení. Vždycky se tam snažím jít jako na návštěvu k nejlepšímu příteli, kterého si velice vážím, a proto se oblékám tak, abych se nemusela sama za sebe stydět. Dnešní lidé si opravdu pletou setkání s Bohem v chrámě s nějakou návštěvou v restauraci či v jiném podniku, ve kterém mohou jít oblečení v šortkách, v nátělníku. Takové oblečení se ale naprosto nehodí pro návštěvu v chrámu. Trička, případně nátělníky by neměly být ve výstroji žen, stejně tak i krátké kalhoty u mužů a mládeže.

n Chtěla bych reagovat na článek našeho otce Josefa "Jsme puritáni v oblékání?" Děkuji za tento názor, který je napsán velmi citlivě, a plně s ním souhlasím. Myslím si, že není problém, aby si dívky a ženy, které si obléknou např. korzetové šaty, daly přes ramena šátek nebo dlouhou šálu - paero, které odpovídají dnešní módě a dají se koupit v každém obchodě s oděvy nebo v textilních galanteriích.

n Bohoslužba je slavnost a např. na rodinnou slavnost se také oblékáme jinak než do práce nebo na pláž. Se zřetelem k tomu bychom měli volit i oděv do kostela.

Oděv všední a slavnostní

Všechno dnes tak nějak splynulo a lidé přijdou často do obchodu pro oblečení s tím, že jdou na svatbu, ale zároveň chtějí, aby tento oděv mohli nosit i do práce. Jak takovým vyhovět? Nejsou schopni rozlišit význam slavnostní chvíle od obyčejných všedních dnů. To samé mohou říci o úrovni večerního oblékání na různé plesy, večírky a rauty. Jak si může vzít žena na ples kalhoty a halenku? Nebo jak může muž jít na ples v riflích a svetru? Je to vše proti normální mysli lidí, kteří byli vychováni v určitém kulturním duchu a který se úplně vytratil z povědomí lidí, protože je "demokracie" a nikdo nemůže nikomu nic diktovat.

Ani ve školách nikdo neučí mládež nějaké kultuře v odívání. Jdou na koncert nebo do divadla stejně oblečení jak do školy. Myslím si, že lidé už nedokážou mít takový vkus a morálku v oblékání, jakou měly předchozí generace, které měly jasně určený oděv pro danou příležitost. (Na pole nikdo nešel například v obleku a do kostela naopak v teplácích.) Jediné, co zůstalo lidem v povědomí je to, že na pohřeb se nosí černá a muži že nosí černý oblek. Vždyť dojíít na pohřeb v barevných a květovaných šatech je nevhodné a urážející!

V poslední módě se také vůbec nepočítá s tím, že se nevěsty vdávají i v kostele. Všechny šaty se šijí se svůdnými dekolty, holými rameny a některé jsou ještě více odvážné: mají rozparky až do poloviny stehen, průhledný vrchní díl apod. Šaty jsou spíše vyzývavé a snaží se ukázat všechny ženské přednosti, takže nevěsta je pro muže krásná a přitažlivá a nikoli, jak bývala dříve, cudná panna, která byla zahalena až ke krku, s rukávem a sukni až po zem a samozřejmě zahalená závojem. Já se snažím nabízet nevěstám do kostela různá bolerka, šály a peleríny. Ne vždy se ale setkám se souhlasem. Přece nezakryjeme ty krásné šaty! Takže se střetávám na každém kroku s direktí paní módy a ne se soudným rozumem.

Jak lidem vysvětlit, co je vhodné a co nevhodné oblečení na mši, nevím. Nemůžeme nikomu nic diktovat a předepisovat. Je to asi opravdu na každém, jakou úctu chce v neděli Bohu projevit, když jde k němu na návštěvu do Božího domu, a co na sebe vezme. Měl by to být určitě oděv sváteční, decentní a ten nejlepší, který Boha neurazí, nepohorší, ale naopak uctí. n

Eva Procházková

Návštěva řeckokatolického exarchy v Otrokovicích

Chtěla bych se s vámi podělit o zážitek, který jsem měla v neděli 4. 7. 2010.

Již více než rok se v našem kostele sv. Michaela scházejí věřící východního (řeckokatolického) společenství, aby zde slavili sváteční liturgii sv. Jana Zlatoústého. O možnost užívání těchto prostor požádal řeckokatolický exarcha Mons. Ladislav Hučko našeho pana arcibiskupa Graubnera, který vzhledem k tomu, že kostel sv. Michaela nebývá v neděli využíván k našim římskokatolickým bohoslužbám, setkávání věřících řeckokatolického vyznání umožnil.

Také mnozí farníci našeho římskokatolického společenství navštěvují téměř pravidelně tuto bohoslužbu. Předsedá jí představený východního obřadu, otec Jiří Pleskač, který tuto bohoslužbu pro přítomné slouží. Do našeho města přijíždí dvakrát do měsíce z dosti vzdáleného místa.

Jak je upravený prostor pro bohoslužbu? Na obětním stole jsou umístěny dvě ikony, které zastupují stěnu ikonostasu, před kterým se staví věřící. Průběh liturgie je vyplněn zpěvem, četbou Písma a modlit-

bami. V našem kostele jsou rozsvíceny dvě svíce na kraji oltáře, ale v ikonostasu mají zapáleno svíci sedm.

Právě 4. července zavítal již zmíněný exarcha Mons. Ladislav Hučko do tohoto společenství (a tím i do naší farnosti), aby společně s věřícími slavil sváteční liturgii a seznámil se s tímto nově vzniklým společenstvím. Na tuto slavnost přijel i pěvecký sbor z Brna, který pěkně doplňoval svými zpěvy celou liturgii. Také byl přítomen nový jáhen pan Mgr. Pernička, který byl před měsícem vysvěcený na jáhna východního obřadu. Věřím, že to byl velký svátek pro společenství, které se schází dvakrát za měsíc, a to vždy druhou a čtvrtou neděli.

Řeckokatolické bohoslužby je možno účastnit se také druhou neděli v měsíci v 15 hodin v bazilice na Velehradě.

Prožívat toto společenství byl velký zážitek, který si můžete (sice bez přítomnosti pana exarchy) zkusit v případě, že se zúčastníte ve zmíněném termínu těchto obřadů. n

Marie Budínová

Výstava Alfonse Muchy v holešovském zámku

Budete-li mít v září volné odpoledne, vypravte se do Holešova, kde probíhá pozoruhodná výstava z díla významného českého malíře Alfonse Muchy. K vidění jsou jeho nejznámější díla – secesní plakáty Sarah Bernhardtové, ale také další reklamní kresby, obrazy, pohlednice a ukázky užitečných předmětů, které navrhoval. Součástí výstavy je i promítání krátkého filmu o jeho životě. Osobně mě zaujal fakt, že Mucha byl na rozdíl od mnoha jiných malířů prakticky velmi dobře finančně zajištěn. Žil spořádaně se svojí rodinou, po celý život tvrdě pracoval, získaný majetek neprohýřil rozmařilým životem a při práci se dovedl i vzdát honorářů.

Mucha se hodně věnoval tvorbě reklamních návrhů, které ho proslavily. Ke cti mu

však slouží, že po vzniku Československa neváhal použít své síly i mimo běžnou komerci. Pomáhal nově vzniklé republice (navrhl např. první československé bankovky), podporoval hospodářské výstavy prezentující nápady, um a pracovitost českých lidí. Je autorem vitráží v chrámu sv. Víta a věnoval se i charitě - mezi jeho známá díla patří plakát upozorňující na poválečný hladomor v Rusku. Jeho silné vlastenecké cítění se projevilo v monumentální Slovanské epepei.

Výstava se koná v holešovském zámku, otevřena je kromě pondělí vždy od 9 do 12 a od 13 do 17 hod. a rozhodně stojí za zhlédnutí. Pospěšte si však, protože končí 26. září 2010. n

Pavel Ludvík

Zprávy z Charity sv. Anežky

Malé výročí bohoslužeb v Charitním domově

Je to téměř rok od doby, kdy se pravidelné úterní mše sv. přestěhovaly z kostela sv. Michaela k nám, do kaple Charitního domova v Otrokovicích. Tato změna umožňuje mnoha našim obyvatelům účastnit se mši sv. i při zhoršení zdravotního stavu. Pro některé z nich je duchovní podpora tím jediným, co chtějí, a jsem velmi ráda, že jim toto přání můžeme zprostředkovat. Jednou týdně před mši sv. přichází k ležícím obyvatelům otec Zelinka a na přání poskytuje duchovní útěchu či svátost pomazání nemocných. Kaple nám také umožňuje důstojné rozloučení se zemřelými. Prostor kaple vnímáme jako místo klidu a meditace, oázu, kam i během shonu všedních dní můžeme přijít pro chvíle obcerstvení naší duše.

Náš Charitní domov je domovem, který se neuzavírá do sebe, a mše sv. pro veřejnost jsou toho důkazem. Jsem velmi ráda,

že na ně přicházejí také farníci z Otrokovic a mohou nahlédnout do všedního dne našeho domova.

Chci poděkovat všem, kteří bohoslužby zajišťují (otci Zelinkovi, panu jáhnovi Orlitovi), i těm, kteří k nám pro slovo Boží přicházejí. Pro náš domov je to radost. n

Zdeňka Vlčková

Zájezd Charity na Sv. Hostýn

Tak jako v předešlých letech pořádala i letos Charita sv. Anežky v Otrokovicích pouť na Sv. Hostýn. Zájem mezi farníky byl veliký. Účastníky poutě byly zcela zaplněny dva autobusy. Poutníci vozíčkáři byli dopraveni zvlášť. Odjížděli jsme 15. 6. v 8 hod. ráno od Charitního domova Na Uličce. Pout' vedli náš pan farář Josef Zelinka a p. Alois Orlita.

Cesty tam i zpět jsme vyplnili modlitbami a zpěvem mariánských písní. Sv. Hostýn nás přivítal sluníčkem, byl vsuktu krásný den. Krásné počasí mělo velký vliv na to, že jsme slavnostně naladěni vstupovali do chrámu, abychom se poklonili naší Matičce a té nejmilejší – Panně Marii.

Při mši svaté i následující křížové cestě, kterou nás provázel náš duchovní otec, jsme ve svých modlitbách vzpomínali a

prosili za naše nemocné farníky – hlavně za kostelníka p. Zdeňku Janečka a p. Marii Malenovskou. Oba udělali mnoho pro naši farnost.

Po drobných nakupech a naplnění všech prázdných lahví svatohostýnskou vodou jsme se se Sv. Hostýnem rozloučili. Domů jsme se navrátili po 14. hodině. n

Anna Horáková

Přehled farních zpráv

Vyučování náboženství ve školním roce 2010/2011

Třída	Den	Hodina	Místo	Vyučující
1.	středa	13:30 – 14:15	klubovna č. 1	pí. Čechová
2.	středa	14:30 – 15:30	klubovna č. 1	pí. Čechová
3.	čtvrtek	16:00 – 17:00	suterén kostela	P. Zelinka
4.	středa	14:30 – 15:15	suterén kostela	pí. Plšková
5.	úterý	15:00 – 15:45	suterén kostela	sl. Fraisová
6.	úterý	15:00 – 15:45	klubovna č. 1	pí. Máčalová
7.	pondělí	16:00 – 16:45	klubovna č. 2	P. Zelinka
8.-9.	středa	16:00 – 16:45	suterén kostela	P. Zelinka

Tento rozvrh lze z nutných důvodů ještě upravit, pokud bude takový požadavek nahlášen do 10. září. Klubovna č. 1 je v prvním poschodí nové části fary (od bočního vchodu do kostela, průchodem k faře). Klubovna č. 2 je v druhém poschodí nové části fary. Suterén kostela je pod kostelem, vchod vedle farní garáže, kovovou brankou.

Křty, svatby a pohřby za poslední období

Křty: Lara Helena Škodáková, Vojtěch Fusek, Daniel Janota, Jaromír Václav Dvořák

Svatby: Martin Bětík a Veronika Šišková

Poslední rozloučení: Marie Malenovská, Václav Vrzala, Arnošt Grňa, Jiřina Valášková, Věra Vývodová, Zdeněk Krajča, Josef Knytl, František Hnilica

Příprava dětí k 1. svatému přijímání

Od začátku září bude probíhat v loňském roce poprvé vyzkoušený nový způsob přípravy dětí k 1. svatému přijímání. První setkání rodičů a celého přípravného týmu se uskuteční ve čtvrtek 9. 9. 2010 v 17 hodin v suterénu kostela.

Pozvánka ke cvičení

1. CVIČENÍ PRO SENIORY

Bude od 2. září 2010 vždy ve čtvrtek 9:30 – 11:00 hod. pod kostelem.

2. CVIČENÍ (NEJEN) PRO ŽENY

Bude od 16. září 2010 vždy ve čtvrtek 18:30 – 20:00 hod. pod kostelem.

Vemte s sebou cvičební úbor, karimatku (deku, podložku).

Cvičení vede paní Alena Sedláčková.

Děkanátní pouť na Velehrad

V sobotu 11. září se koná tradiční děkanátní pouť na Velehrad za posvěcení rodin a nová duchovní povolání. V bazilice proběhne obvyklý program: v 16 hod. modlitba sv. růžence, v 17 hod. adorace, v 18 hod. mše svatá. Zvány jsou zvláště rodiny s dětmi. Pro ně se chystá alternativní program na poutní stezce ze Starého Města na Velehrad. Sraz rodin s dětmi, těch, kteří pojedou autobusem, i těch, kteří přijedou

vlastním autem, bude na Velehradě v 15:45 u hlavní cesty na okraji prostranství před bazilikou. Autobus převezve účastníky na začátek poutní cesty do Starého Města. Trasa vede po cyklostezce a je dlouhá asi 4 km. Program bude probíhat tak, aby se účastníci mohli zúčastnit v 18 hod. mše sv. Tato varianta se nekoná v případě deštivého počasí. n

Hledáme fotky pro farní archiv

Stále hledáme pro farní archiv staré fotografie objektů patřících do naší farnosti (exteriér i interiéry kostelů, kapličky, kříže, Boží muka, stará fara, hřbitov...). Velké díky patří těm, kteří už fotografie zapůjčili nebo věnovali. Nemáte náhodou doma i vy nebo vaši rodiče či prarodiče nějaké staré fotografie nebo pohlednice? Je to cenný doklad o historii naší farnosti.

Na požádání vám fotografie v pořádku vrátíme. Fotografie můžete přinést v obálce osobně do sakristie nebo na faru, nebo je dát na faře do schránky. Budete-li chtít fotky vrátit, napište na obálku své jméno, popř. adresu. Práci nám usnadní, když na fotografiích bude uveden rok či aspoň dekáda vzniku. n

Poděkování

Chtěl bych ze srdce vyjádřit své poděkování všem farníkům, kteří na mě mysleli, pozdravovali mě a navštívili během pobytu v nemocnici, a hlavně veliké Pán Bůh zaplat' těm, kteří se za mé uzdravení modlili.

Sílu modlitby člověk poznává na sobě klidem a vyrovnaností se vším, co přichází. Druhou posilou, kterou církev nabízí, je přijmout svátost nemocných. Spojení s církví: denně přicházela pastorační asistentka se sv. přijímáním.

A ještě jeden postřeh. Při vizitě mně říkal jeden pan doktor, že se to začíná zlepšovat a že musím počkat 1 – 2 týdny. Říkal jsem mu, že je to díky doktorům a sestřičkám, které byly přjemné a ochotné. On se otočil a řekl: A také díky Pánu Bohu.

Zdeněk Janeček

Chci vyslovit VELKÉ DÍKY A OBDIV Pavlu Čechovi a dalším, kteří se podíleli na organizaci už 3. zájezdu do Dolomit.

Martina Katolická

Ptáme se kněze

Kdy se místo s kaplí nebo kostelem označuje jako poutní? Údajně je v seznamu poutních míst uvedena Vřesová studánka (kde kaplička není), zatímco Svatá voda u Malenovic tam není.

Není mi známo, že by církev vydávala seznamy oficiálně uznaných poutních míst. Někaké seznamy určitě existují, ale tam záleží na autorovi, která místa tam zařadí. Nějaký kostel, kaple nebo jen studánka se stane poutním místem prostě proto, že tam začnou věřící z nějakého zbožného důvodu putovat.

otec Josef

Letní tábor

Tábor Holubinky 2010

Ano, v květnu už každý ví, že od 18.7. do 31.7. jedeme na tábor. Na předtáborovce jsme se dozvěděli, že budeme městečko Holubinky.

Na nádraží jsme se sešli v neděli v 7 hod., protože cesta vlakem trvala 8 hodin. Po několika letech jsme totiž nejeli do Heřmanic, ale do pronajatého tábořiště v jižních Čechách do Suchdolu nad Lužnicí. Do tohoto, pro nás nového tábořiště, jsme dorazili asi v 17 hodin.

Po rozdělování stanů a vybalování jsme dostali úkol – najít si v tábořišti svůj podepsaný táborový oblek, který vedoucí nabarvili a dali někam do tábořiště. Podle barvy obleků jsme se rozdělili do skupinek, a tak i na prvním večerním nástupu jsme už stáli po pěti skupinkách: ŽLUTÍ – Půvi, FIALOVÍ – Dubovi, ZELENÍ – Adamsovi, ČERVENÍ – Ewingovi a MODŘÍ – Barbuchovi.

Naším úkolem bylo získávat za hry písmena do zprávy a podle ní vyluštit, kde roste nějaký hřib. Každý den jsme měli 15 minut na to, abychom hříby hledali, a pokud jsme nějaký našli, zasadili jsme si ho do zahrádky, kterou si každé družstvo samo dělalo.

Některé hry byly lepší, jiné zase trochu horší. Některým se více líbila hra Prasata, v níž jsme museli stříkačkami zasáhnout prasce (vedoucího), které nám za to dalo kartičku s obrázkem prasete jako jeho život, a pak zase hrálo dál. Kartiček jsme měli ziskat co nejvíce, aby nám prasata nerozšlapala půdu a s ní i hříby. Jiným se zase více líbila hra Ohnyky, kdy jsme měli za úkol přepálit provázek ve výšce 60 cm; udělat pochodeň, která bude co nejdéle hořet; přesunout oheň v ohništi o délce 2 m a šířce 30 cm z jednoho konce na druhý jen přikládáním dřeva; vyrobit plavidlo a na něj dát něco, co bude hořet od doby, kdy dáme plavidlo do řeky Dračice z lávky hned u tábora po dobu, než doplave k „bobří“ hrázi. A to všechno vyrobit jen

z přírodních materiálů. Asi většinu děcek ale nejvíce mrzelo, že se nehrála bojová hra Číslo, a to jak kluky, tak holky, protože minulý rok se všem velice líbila. Bohužel u tohoto tábořiště nebyl na tuto hru dobrý terén.

Ale nějaké výhody toto tábořiště mělo: Za prvé - pár metrů od tábora byla řeka Dračice, a za druhé - asi 500 m od tábora byla Pískovna, kam jsme se mohli chodit koupat. Škoda, že jenom první týden, ten druhý se totiž ochladilo a snad každý den byly přeháňky. Kvůli tomu jsme si druhý týden přehazku, fotbal ani softbal nezahráli v odpoledním klidu tolikrát jako v týdnu prvním a táborák být druhý týden vůbec nemohl, protože bylo mokré dřevo. Ale aspoň že nám nepřšlo celé dva týdny!

V tomto článku bych také chtěla moc poděkovat našim skvělým kuchařským týmům, které nám výborně vařily, vedoucím a instruktorům a hlavně Čambusovi – našemu skvělému hlavnímu vedoucímu tábora, který jel s námi na tábor bohužel naposledy.

Tento tábor se mi velice líbil – možná i víc než ten minulý. Asi to bylo i proto, že jsme si na sebe (kluci s holkama) zvykli, a doufám, že se ještě všichni sejdem na „potáborovce“, abychom společně na tento tábor zavzpomínali!!! n

Pavla Janečková

Klohnění na táboře (aneb polní kuchyně v akci)

Je červen, přípravy na tábor vrcholí. Otevírám jeden z došlých emailů, který obsahuje odkaz na fotky tábořiště v Suchdole nad Lužnicí, na které letos míříme. Proklikávám je, když tu mi u jedné trochu lezou oči z důlků. Co to jako je? Na tom mám vařit pro 55 lidí??? To si dělají srandu! Na fotce je obrázek polní kuchyně. Horda železa s komínem.

Zatím si to neumím moc představit, kamna

v Heřmanicích považují v tomto momentě za naprostý luxus. Jídelniček před odjezdem na tábor sestavuje náš kuchařský tým tak, abychom vařili raději jednoduše, ale chutně, neboť nevíme, co si s tímto pracovním prostorem budeme moci dovolit. Po příjezdu na tábor míří naše kroky nejdříve do „kuchyně“. Je to stan, před kterým je polní kuchyně vystrčena a nad ní sestaven improvizovaný přístřešek z plachet, aby nám při vaření neteklo za krk (občas sice přímo neteklo, ale kapalo **J**). Zatím tomu ještě moc nevěříme – uprostřed je velký vyjímatelný kotel – těžký tak, že se musí tahat ve dvou, a to ještě aby při tom byl prázdný (rozhodnutí je jasné - s tímto se tedy tahat rozhodně nebudeme), a tak jej využíváme po zbytek týdne pro ohřev vody na nádobí, mytí, čaj, praní, k ohřevu várnice s polévkou + pudinkem + kakaem + krupicí + bramborami. Před ním jsou do kamen zapuštěny 2 široké a hlubší nádoby (pekáče pro univerzální použití), pod nimi je otvor, kterými se dovnitř láduje dřevo.

Po prvním nedělním úspěšně uvařeném obědě se ale v duchu polní kuchyni

dodatečně omlouvám. Museli jsme sice tu a tam trochu zapřemýšlet, co kde a v jakém pořadí budeme vařit, aby všechno bylo teplé, až bude potřeba a nastane čas oběda, ale musím uznat, že všechno odsýpalo na čas, sušili jsme na ní a v ní třísky i dřevo na podpal, vodu na umývání i na vaření, a hlavně, když už se v ní oheň rozdělal, tak prostě jela – o 100 % rychleji než na začátku zmiňovaná kamna v Heřmanicích. Za jedinou nevýhodu polní kuchyně v tomto místě považuji to, že teplo, které z ní šlo, utíkalo Pánu Bohu do oken a nikde se neakumulovalo (což by se v deštivých a chladných dnech určitě šiklo pro sušení oblečení, bot, a také pro ohřátí). Na polní kuchyni umístěnou uprostřed boudy bych ale na budoucím tábořišti nedala dopustit **J**. A možná když přijdete v budoucnu na návštěvu k Borýským, najdete polní kuchyni zakomponovanou do panelákové kuchyňské linky, kterou plánují zrekonstruovat **J**, Tonda by to určitě vymyslel. Tímto chci ještě jednou jemu a Kačce Uli poděkovat za super spolupráci při táborovém vaření. **n**

Daniela Kořenková

Hledání zakládací listiny

Heřmanice u Oder – pojem, který je každému z nás dobře známý. Je to totiž místo, kam jsme už od léta 1996 jezdili na tábory. Na celkem 13 táborech jsme měli možnost potkat spoustu lidí a zažít s nimi spoustu skvělých chvil, na které určitě rádi vzpomínáme.

A jelikož dnes už jsou z většiny těch malých, ušmudlaných capartů pořádní chlapi, kteří se rozprchli různě po světě, rozhodli jsme se pro ony starší ročníky (18 let a víc) naplánovat akci, na které bychom se zase sešli, povzpomínali, poklábosili...

Sraz byl v pátek 11. června odpoledne, za nádherného parného počasí. Naložili jsme bagáž a vyrazili na trasu Otrokovice – Heřmanice. Cesta byla svižná, asi za hodinku a půl už jsme parkovali u Ovčáčíkovíc domu. Tady jsme vše vyložili a vystarovali směr tábor – někteří po svých, někteří na vlečce traktoru.

V táboře jsme rozdělali oheň, postavili nějaké stany a za chvíli byl nástup, na nějž opět někteří přišli pozdě, někteří měli hloupé kecy a táborový vedoucí Bob to uklidňoval slovy: „Ale no tak, pánové!“. Prostě jako za starých časů. Po nástupu jsme načali sud s pivem, jež bylo krapet teplé, a započali hledat zakládací listinu tábora. Údajně měla být zakopána 1 metr od severního rohu kuchyně směrem na sever. Tak jsme tedy začali. První chyba nastala, když jsme k tomu pustili Janotíky.

Vojta zlomil náš jediný krumpáč. Tak jsme kopali se zlomeným a bohužel jsme udělali i chybu druhou – pustili jsme k tomu Pepu a ten ho zlomil podruhé. Zdenál se k práci naštěstí nijak nehrnul, jinak nevím, co bychom dělali bez rýče.

Kopání se dost protahovalo a láhev s listinou furt nikde. Část osazenstva se přesouvala k ohni a opékala nějaké ty uzeniny (někteří fajnšmekři dokonce grilovali steaky), část stála v kruhu nad zvětšující se jámou a kibicovala.

Čas utíkal, jedlo se a pilo, hrálo na kytaru a zpívalo, hodně se povídalo až do hluboké noci. Souběžně s tím, za svitu baterky, jsme se střídali u stále větší jámy, až do půl druhé ráno. To jsme ten náš poklad konečně našli – 3 metry od kuchyně! Třikrát hurá!

Ráno po probuzení už někteří spěchali domů, ostatní ještě poseděli u táboráku a v klidu posnídali. Vyfotili jsme se, vložili listinu i s novým dodatkem do láhve a zakopali na původním místě. Následně jsme vytáhli z kuchyně pár věcí, které jsme potřeba odvézt, naložili na traktor a nabrali kurz domů.

Myslím, že akce se podařila. Některé kluky jsem neviděl opravdu léta, s některýma se snad setkáme na dalším kopání, třeba za 10 let. n

Martin Kováč

Turínské plátno

V letošním roce se naskytla možnost zvláštní poutě. V Turíně bylo vystaveno Turínské plátno a některé cestovní kanceláře tam pořádaly zájezdy. Na jeden z nich jsme se přihlásily i my.

Turínské plátno je uctíváno jako plátno, do něhož bylo zabaleno Ježíšovo tělo a uloženo do hrobu.. Plátno je uloženo v katedrále sv. Jana Křtitele, v kapli svatého Plátna. A vystavuje se jen příležitostně. První zmínka je z roku 1357. Začátek výstav a uctívání Plátna spadá do začátku 15. stol. Bylo ve vlastnictví savojských vévodů, a když se Turín stal hlavním městem savojského vévodství, bylo převezeno do Turínské katedrály, kde se nachází dosud.

Je to lněné plátno obdélníkového tvaru 4,36 x 1,1 m. Na něm se nachází krevní skvrny: v přední části hrudníku a zad člověka, který byl bičován, ukřižován, bok byl proboden a hlava poraněna trnovou korunou. Je na něm otištěn obraz těla muže zepředu a zezadu. Pak jsou tam stopy poškození po požáru kaple a hašení vodou, záplaty ohořelých dřev.

Plátno bylo několikrát předmětem výzkumu: fotodokumentace, byly odebrány vzorky pylu, prachových zrn, zkoumání pomocí infračervených a ultrafialových paprsků. Závěr tohoto výzkumu: zobrazen

bičováný muž, korunován trnovou korunou, posléze ukřižovaný, jemuž bylo do boku vbodnuto kopí a který byl cca 30 hodin zabalen do tohoto plátna. Charakteristické znaky tkaniny a pylů datují „Plátno“ do prvního století n. l. a lokalizují ho do oblasti Jeruzaléma. Vznik obrazu však není vysvětlen.

V roce 1988 byly odebrány vzorky na radiokarbonovou dataci pro laboratoře v Americe, Švýcarsku a Británii. Závěr tohoto výzkumu – středověké falzum.

Po roce 2000 byla zpochybněna datace radiokarbonovou metodou a nové výzkumy „Plátna“ byly zaměřeny především na testy DNA. Podle nich krevní skvrny vykazují znaky obyvatelstva z oblasti dnešního Izraele z období na přelomu letopočtu, krev je skupiny AB.

Naše víra nestojí na potvrzení pravosti Turínského plátna. I kdyby byl do plátna zabalen jiný člověk, kterého týrali stejně jako Ježíše, máme před sebou obraz obrovského utrpení, kterým takto týraný člověk prošel. Tedy utrpení, skrze něž jsme byli vykoupeni.

S hlubokou úctou a vděčností jsme před „Plátnem“ v duchu poklekly.

Další výstava je plánována až na rok 2025. n

Marie Vondrová a Anna Žáková.

Pleteme pro malomocné

Vážené pletářky a všichni naši příznivci! Nedávno nás navždy opustila naše dlouholetá obětavá pletářka paní Valášková. Upletla mnoho obvazů pro malomocné. Ve svých modlitbách na ni vzpomínejte, tak jako ona nezapomínala na potřebné.

"Odpočinutí věčné dej jí, Pane, a světlo věčné ať jí svítí. Ať odpočívá v pokoji."

Na skladě v knihovně je dostatek bavlny

na pletení obvazů zcela zdarma. Za prázdniny jsme zatím žádné obvazy neodeslaly. I když se bedničky s nimi v knihovně plní, není jich tolik, aby stálo za to je odeslat.

Vše dobré a pravé povzbuzení v pravý čas vám všem přeji

M. Knapková a M. Šmiková

Informace pro rodiče kluků ve věku od 5 do 9 let

V naší farnosti již dvacet let existuje a funguje skupinka malých kluků se jménem **Tygríci**. Scházíme se každý čtvrtěk o půl páté pod kostelem a věnujeme se tomu, co mají kluci rádi:

- hrajeme hry
- zpíváme s kytarou
- učíme se lézt po skalách, postavit stan, hledat v mapě, nebát se sám v lese
- běháme po hřišti s balónem
- vyprávíme napínavé příběhy.

Na konci školního roku vyrážíme na dobrodružnou víkendovou výpravu někam do přírody a o prázdninách bývá týdenní tábor někde na zajímavém místě. Známe už Moravský kras, Pulčínské skály, okolí

Jelenovské z letošního tábora vidíte na obřádku.

Letos nám opět několik kluků odchází do skupinek pro starší kluky, a tak bychom moc rádi přivítali novou otrokovickou omladinu.

Nebojte se k nám kluky přivést, můžete na prvních schůzkách zůstat s námi, ba rádi přivítáme i ochotné spolupracovníky. Je pak už na každém chlapci, aby řekl, zda se mu v **Tygrících** líbí a zda chce k nám chodit.

Přijďte na první schůzku 23.9. v 16:30 pod kostel. Těšíme se na Vás. n

Petr Staněk a Tonda Hradil

Tel. 606 700 461 email stanek.p@sl.zps.cz

Tísňová linka

Tísňová linka pro naše chvíle, kdy potřebujeme pomoc a není nikdo na blízku, kdo by nám naslouchal - otevři Bibli:

Když potřebuješ povzbuzení: lz 43,1-7
Když jsi příliš zaneprázdněn: Žl 90

Tato čísla jsou přímé volby, dostupné 24 hodin, 365 dnů v roce.
Jen je vytoč!

Okénko pro rodiče: Umějme osušit slzy...

V lidském životě je kromě radostí také mnoho křížů. Nesou je dospělí i děti, ale máme být pozorní zejména k utrpení těch nejmladších. Úkolem rodičů je, nakolik je to možné, zabránit každodenním nespravedlivým utrpením dětí. My dospělí (rodiče, učitelé, vychovatelé) jsme zodpovědní za druhé. Neseme zodpovědnost, která nespočívá tolik v udělování pokynů či stanovování pravidel, ale spíše ve vytváření vztahů. Děti vycítí, kteří dospělí o ně mají zájem.

Pomoc obyčejně přichází ne tolik od dospělých, kteří jsou dokonalí, nýbrž od těch, kteří se snaží pochopit, co prožívá ten druhý, i když třeba sami prožívají krizi. Pomoci mohou ti, kteří v těžkostech dítě neodsuzují, neponižují, nepřipomínají mu,

jak jsou ostatní chytří, ale snaží se pochopit, co je příčinou jeho problému.

Je důležité spolupracovat, a ne rozbíjet, učit se dialogu, a ne soudit. Když dospělí dokážou dětem a dospívajícím, kteří trpí, poskytnout pomoc, úsměv, pozitivní slovo, dělají velkou věc. Ulehčují jejich trápení a pomáhají jim nacházet z bolesti konstruktivní východiska. n

Vybrala: Marie Čechová

Vtipy o prvním dnu ve škole

n Jenda se vrátí první den ze školy.

„Co ses dozvěděl nového?“ ptá se otec.

„Že všichni ostatní dostávají vyšší kapesné.“

n Učitelka při zahájení školního vyučování: „Musíte si zvykat na větší samostatnost při učení. Jste už ve třetí třídě a vaši rodiče už na probíranou látku nebudou stačit...“

n Hned první den ve škole přistihne učitel Frantu, jak si čte pod lavicí časopis. Pokárá ho: „Už nejsou prázdniny, ty časopisy si přečti doma.“

Druhý den přijde Franta o dvě hodiny později. „Proč jsi přišel pozdě?“ ptá se učitel.

„Včera jste mi řekl, abych si ty časopisy přečetl doma!“

n Maminka se 1. září ptá synka po návratu ze školy: „Tak co vás dneska naučili?“

„Všechno možné, ale nějak to nestíhají, chtějí, abych zítra přišel zasl!“

FARNÍ OBČASNÍK

Vychází při příležitosti církevních svátků.

Uzávěrka dalšího čísla: 10.10.2010

Vydání dalšího čísla: 24.10.2010

Zodpovídá Římskokatolický farní úřad.

Určeno pro vnitřní potřebu.

Neprodejné!

Redakce si vyhrazuje právo na úpravu a krácení textů.

Redakční rada: P. Mgr. Josef Zelinka, Pavel Ludvík, Pavel Rafaja.

Adresa redakce:

Nám. 3. května 166, 765 02 Otrokovice

Tel. 577 922 337

E-mail: obcasnik@volny.cz

[Http://www.farnost.otrokovice.cz](http://www.farnost.otrokovice.cz)

SV. JAN NEPOMUK NEUMANN

1. Ve škole ho bavila přírodověda, zajímal se hlavně o květiny, vesmír a hvězdy. Když byl starší, chtěl se stát knězem.

2. Vstoupil do semináře, ale nemohl být vysvěcen na kněze, protože tenkrát bylo kněží moc a pro Jana nebylo nikde v české zemi místo.

5. Peníze na stavby mu dávali dobří lidé z Ameriky, pomáhali mu i rodáci z Čech.

4. V Americe postavil mnoho kostelů, škol, nemocnic a domovů pro sirotky.

3. Rozhodl se odcestovat do Ameriky, kde byl nedostatek kněží. Tam pak po celý život působil jako misionář a stal se dokonce i biskupem.

Jan stále překonával spousty kilometrů, když navštěvoval lidi, kteří ho potřebovali. Na konci života mu srdce vypovědělo, zrovna když šel po ulici. Janův život tak byl jednou velkou cestou k lidem a k Bohu. Ty chodíš každý den do školy, ze školy, za kamarády... Napadlo Tě někdy, že by tyto Tvé cesty mohly být také cestou k Bohu? Popřemýšlej, co je k tomu potřeba.

